iusti ⁊ sancti est vita ista ꝑfecta. Ideo ma-
nent inqͣt fides: spes: charitas: tria hec:
maior aūt hoꝝ est charitas. qꝛ ⁊ cū q̇sq̄
ad eterna ꝑuenerit. duobꝫ istis d̄cedētibꝫ
charitas auctior et certior permanebit.
Quapropꝛ cū q̇sq̄ cognouerit finē ꝓce-
pti esse charitatē de corde puro ⁊ ɔscien-
tia bona ⁊ fide nō ficta. oēm intellectū di-
uinaꝝ scripturaꝝ ad ista tria relaturꝰ. ad
tractationē illoꝝ libroꝝ securus accedat.
Cū enī diceret charitas: addidit de cor-
de puro: vt nihil aliud q̄ id qđ diligēdū
est diligat. Cōsciētia vero bona subiun-
xit ꝓpter spem. Ille enī se ad id qđ credit
⁊ diligit ꝑuenturū esse desperat: cui ma-
le ɔscientie scrupulus inest. Tercio ⁊ fi-
de inquit nō ficta. Si enī fides nr̄a men-
dacio caruerit: tūc ⁊ nō diligimꝰ qđ non
est diligendū: ⁊ recte viuēdo id speramꝰ:
vt nullo modo spes nr̄a fallat. Propte-
rea ⁊ de rebꝫ ɔtinētibꝫ fidē q̄ntū ꝓ tempe
satis esse arbitratꝰ sum dicere volui: qꝛ ī
aliis voluminibꝰ siue ꝑ alios siue ꝑ nos
multa iā dicta sunt. Modus itaq̄ sit iste
libri huius. Cetera de signis q̄ntū dede-
rit dominus disseremus.

Explicit liber primus.
Incipit liber secundus.

Q[uonia]m de
rebꝫ cū scriberē ꝑmisi
cōmonēs: ne q̇s in eis
attenderet: nisi quod
sunt: nō etiam si q̇d ali-
ud p̄ter se significant:
vicissim de signis disserēs: h̄ dico. ne q̇s
in eis attēdat q̄ sunt: sꝫ potiꝰ q̄ signa sūt
id est q̄ significāt. Signū est enī res pre-
ter speciē quā ingerit sensibꝫ aliud aliq̇d
ex se faciens in cogitationē venire: sicͭ ve-
stigio viso trāsisse anīal cuiꝰ vestigiū est
cogitamꝰ: ⁊ fumo viso ignē subesse ɔgno-
scimꝰ. ⁊ voce animantꝭ audita affectiōē
animi eiꝰ anīaduertimus: et tuba sonāte
milites vl̄ ꝓgredi vel regredi: ⁊ si q̇d ali-
ud pugna postulat oportere nouerunt.
Signoꝝ igiꝛ alia sūt naturalia: alia da-
ta. Naturalia sunt q̄ sine voluntate atq̄
vllo appetitu significādi: p̄ter se aliquid
aliud ex se cognosci faciūt: sicuti ē fumꝰ
significās ignē. nō eniꝫ volēs significare
id facit: sed reꝝ exꝑtaꝝ anīaduersiōe ⁊ no-
tatione cognosciꝛ ignē subesse: etiaꝫ si fu-
mus solꝰ appeat. Sꝫ ⁊ vestigiū trāseūtꝭ
animātis ad h̄ genꝰ ꝑtinet. Et vultꝰ ira-
ti seu tristis affectionē animi significat.
etiā nl̄la eiꝰ volūtate: q̄ aut iratꝰ aut tri-
stis est: aut si q̇s alius motꝰ animi vultu
indice ꝓdiꝛ etiā id nob nō agentibꝫ vt ꝓ-
daꝛ. Sꝫ de h̄ toto genere nūc disserere n̄
est ꝓpositū. Quoniā tn̄ incidit in parti-
tionē nr̄am p̄teriri oīno non potuit. atq̄
id hactenꝰ notatū eē suffecerit. Data ve-
ro signa sunt: q̄ sibi queq̄ viuētia inuicē
dant ad demōstrādos q̄ntū pn̄t motus
animi sui vl̄ sensa aut intellecta quelibet.
Nec vlla cā est nobis significādi. i. signi-
dandi: nisi ad depromēdū ⁊ traiiciendū
in alteriꝰ animū id qđ anīo gerit is q̄ si-
gnū dat. Hoꝝ igiꝛ signorū genꝰ q̄ntum
ad hoīes attinet ɔsiderare atq̄ tractare
statuimus: qꝛ ⁊ signa diuinitꝰ data q̄ in
scripturis sanctꝭ ɔtinenꝛ ꝑ hoīes nob in-
dicata sunt q̇ ea cōscripserūt. Habēt eti-
am bestie quedā inꝛ se signa quibꝫ ꝓdūt
appetitū animi sui. Nā ⁊ gallus gallina-
cius repto cibo dat signū vocis galline
vt accurrat. ⁊ columbꝫ gemitu colūbam
vocat: ⁊ ab ea vicissim vocaꝛ: ⁊ ml̄ta hu-
iusmōi anīaduerti solent. Que vtrum si-
cut vultꝰ aut dolētis clamor sine signifi-
candi volūtate seq̄nꝛ motū animi: an ve-
ro ad significandum denꝛ alia q̄stio est. ⁊
ad rē que nūc agiꝛ nō ꝑtinet. Quā ꝑtem
ab h̄ ope tanq̄ nō necessariā remouemꝰ.
Signoꝝ igiꝛ q̇bus inꝛ se hoīes sua sen-
sa cōmunicāt. q̄dā ꝑtinēt ad oculoꝝ sen-
sum: pleraq̄ ad auriū: paucissima ad ce-
teros sensus. Nā cū innuimꝰ nō damus
signū: nisi oculꝭ eiꝰ quē volumꝰ ꝑ h̄ signū
voluntatꝭ nr̄e ꝑticipem facere. Et q̇dam
motꝰ manuū pleraq̄ significant. Et hy-
striones oīm mēbroꝝ motibꝫ dant signa
q̄dā scientibꝫ: ⁊ cū oculꝭ eoꝝ q̄si fabulanꝛ.
Et vexilla draconesq̄ militares ꝑ ocu-
los insinuāt volūtatē ducū. Et sunt hec
oīa q̄si q̄dā ꝟba visibilia. Ad aures aūt
q̄ ꝑtinēt vt dixi plura sūt. in ꝟbis maxie

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-298/0330
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG